

Arrest

nr. 167 712 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot weigering van afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 oktober 2011 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf), teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigert op 10 februari 2012 het gevraagde visum toe te staan.

1.2. Verzoekster dient op 4 mei 2012 een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigert op 12 juni 2012 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoekster dient op 14 november 2013 een derde aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigert op 19 maart 2014 het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op datum van 14/11/2013 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geword en op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw [Y. F.], geboren op [...], van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer [Y. E.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer [Y. E.] ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

- Aanslagbiljet personenbelastingen en aanvullende belastingen, inkomstenjaar 2012.

- Uitkeringsattest van de Socialistische Mutualiteit met betrekking tot invaliditeitsuitkeringen over de periode 01/07/2013 tot 30/09/2013.

Het voorgelegde bewijs van bestaansmiddelen kan om volgende redenen niet aangenomen worden:

- Aanslagbiljet personenbelastingen en aanvullende belastingen, inkomstenjaar 2012: Mijnheer [Y. E.] legt als bewijs van zijn bestaansmiddelen een officieel aanslagbiljet voor dewelke betrekking heeft op zijn inkomsten verworven in het jaar 2012. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2012 niet als recente inkomsten te beschouwen.

- Uitkeringsattest van de Socialistische Mutualiteit met betrekking tot invaliditeitsuitkeringen over de periode 01/07/2013 tot 30/09/2013. Uit dit attest blijkt dat Mijnheer [Y. E.] een invaliditeitsuitkering ontvangt tussen €1.080,25 en €1.152,09 per maand.

Mijnheer [Y. E.] toont dus niet aan over toereikende bestaansmiddelen te beschikken waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12 /1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011 ;

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot gezinshereniging dan ook weigert, nu de echtgenoot van verzoekster over onvoldoende inkomsten zou beschikken, met name hij niet een gemiddeld inkomen verwerft dat 120% bedraagt van het leefloon ‘tarief persoon met een gezin ten laste’;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hiertoe verwijst naar artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980, waarin als volgt wordt gesteld:

[...]

Dat uit betreffend artikel dan ook blijkt dat wanneer er een hoger inkomen dan 120% van het leefloon 'tarief persoon met een gezin ten laste' wordt verworven, er geacht wordt dat er voldoende bestaansmiddelen worden verworven;

Dat evenwel een lager inkomen niet automatisch betekent dat er onvoldoende bestaansmiddelen zouden zijn, quod non;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid alsdan inderdaad een behoeftanalyse dient te maken, alvorens er al dan niet tot weigering kan worden overgegaan, hetgeen de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in casu heeft nagelaten;

Dat indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de nodige beoordeling zou hebben gemaakt, zij immers had dienen vast te stellen dat de Heer [Y.] slechts beperkte huurlasten dient te dragen (huurcontract werd overigens gevoegd – huurlast 240 euro) en hij maandelijks perfect alle rekeningen kan voldoen, in zoverre dat er dan ook geen schuldenlast is ontstaan en er geen beroep dient te worden gedaan op sociale bijstand;

Dat de invaliditeitsuitkering van de Heer [Y.], met een echtgenote ten laste bovendien zal stijgen en zo'n 1400 euro zal bedragen, derhalve meer dan 120% van het leefloon 'tarief persoon met een gezin ten laste'!! (stuk 3)

Dat de Heer [Y.] derhalve hoe dan ook over voldoende inkomsten zal beschikken van zodra diens echtgenote bij hem inwoont en hij derhalve een uitkering, met gezinslast zal ontvangen;

Dat overigens conform rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08), een gemiddeld inkomen ad 100% van het leefloon 'tarief persoon met een gezin ten laste' volstaat ter bewijs van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen;

Dat het inkomen van de echtgenoot van verzoekster minstens 100% van het leefloon 'tarief persoon met een gezin ten laste' bedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zij stelt als volgt:

“Dat artikel 40 ter van de Wet van 15.12.1980 als volgt bepaalt:

[...]

Dat uit betreffend artikel dan ook blijkt dat wanneer er een hoger inkomen dan 120% van het leefloon 'tarief persoon met een gezin ten laste' wordt verworven, er geacht wordt dat er voldoende bestaansmiddelen worden verworven;

Dat evenwel een lager inkomen niet automatisch betekent dat er onvoldoende bestaansmiddelen zouden zijn, quod non;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid alsdan inderdaad een behoeftanalyse dient te maken, alvorens er al dan niet tot weigering kan worden overgegaan, hetgeen de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in casu heeft nagelaten;

Dat de echtgenoot van verzoekster bovendien hoe dan ook voldoende inkomsten zal verwerven van zodra verzoekster op diens adres woonachtig is, nu alsdan diens uitkering zal stijgen tot zo'n 1400 euro per maand;

Dat artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 dan ook werd geschonden;”.

2.3. Verweerder repliceert, wat beide middelen betreft, als volgt in de nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt dat de referentiepersoon wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt omdat zijn invaliditeitsuitkering zal stijgen naar 1400 euro van zodra verzoekster als persoon ten laste wordt aangemerkt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing uitgelegd wordt waarom het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

De referentiepersoon legde de volgende documenten voor als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten:

-aanslagbiljet inkomstenjaar 2012;

-uitkeringsattest van de Sociale Mutualiteit van 01/07/2013 tot 30/09/2013.

Uit het attest van de mutualiteit blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering van 1.080,25 tot 1.152,09 EUR per maand genoot.

Daaruit blijkt dat de referentiepersoon niet over voldoende toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Het feit dat de invaliditeitsuitkering met een persoon ten laste zou stijgen doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing, aangezien verwerende partij de toerekenbaarheid van de inkomsten moest beoordelen op het moment dat de beslissing werd genomen en geen rekening kon houden met de eventueel toekomstige stijging van de inkomsten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

[...]

Volgens verzoekster betekent een inkomen dat lager is dan 120% van het leefloon niet dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad om allerlei bewijsstukken voor te leggen teneinde de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen.

Uit de voorgelegde documenten kon niet worden afgeleid dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen kan geen rekening worden gehouden met toekomstige inkomsten waarover geen zekerheid bestaat op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet te voldoen."

2.4. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.5. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.6. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de echtgenoot van een burger van de Unie die deze begeleidt of zich bij hem voegt.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Verzoekster dient, opdat zij haar Belgische echtgenoot kan vervoegen, aldus onder meer aan te tonen dat deze laatste beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling. Verweerder stelde in zijn beslissing in dit verband vast dat verzoekster bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot aantoonde, bestaande uit invaliditeitsuitkeringen. Verweerder betwistte niet dat deze bestaansmiddelen als regelmatig en stabiel konden worden beschouwd. Wel oordeelde hij dat deze bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, die *“tussen €1.080,25 en €1.152,09 per maand”* bedroegen, niet toereikend waren.

Verzoekster betwist op zich niet dat haar echtgenoot op dat ogenblik minder bestaansmiddelen had dan de 120%-norm vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, doch betoogt dat deze vaststelling niet volstond om de visumaanvraag te weigeren. Zij benadrukt zo dat een lager inkomen niet automatisch betekent dat er onvoldoende bestaansmiddelen waren en het verweerder in deze situatie toekwam een behoefteanalyse door te voeren. Zij wijst er hierbij ook op dat in het kader van een dergelijke behoefteanalyse verweerder had kunnen vaststellen dat de echtgenoot heel beperkte huurlasten heeft en hij maandelijks perfect al zijn rekeningen kan voldoen. Zij benadrukt dat een gemiddeld inkomen van 100% van het leefloon met gezinslast kan volstaan.

De Raad wijst er op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat de Belgische referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelke de gezinshereniging in geen geval wordt toegestaan. Dit gegeven wordt bevestigd door het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat in situaties waarin stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen die evenwel lager zijn dan het bedoelde referentiebedrag voorziet dat aan de hand van de eigen behoeften van de burger van de Unie/Belg en zijn familieleden ten laste dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Verweerder kan zich, om te besluiten dat niet blijkt dat de te vervoegen Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aldus niet beperken tot de vaststelling dat het daarin vermelde referentiebedrag niet is bereikt en dient in deze situatie de specifieke behoeften van het gezin in rekening te brengen om te beoordelen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Zoals reeds werd aangehaald, steunt de thans bestreden beslissing wezenlijk op de vaststelling dat de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zouden zijn. Verweerder stelde in dit verband vast dat de Belgische referentiepersoon invaliditeitsuitkeringen geniet "tussen €1.080,25 en €1.152.09 per maand" en "dus" niet is aangetoond dat hij beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus louter op basis van de vaststelling dat de inkomsten van de referentiepersoon "tussen €1.080,25 en €1.152.09 per maand" liggen, en dus lager zijn dan het bedoelde referentiebedrag, heeft geoordeeld dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit zonder verder rekening te houden met de voorgelegde stukken en/of gegevens betreffende de concrete behoeften van de gezinsleden. Verzoekster dient te worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder door deze handelwijze artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend, nu deze bepaling geenszins toelaat de gezinshereniging te weigeren op basis van de enkele vaststelling dat de bestaansmiddelen lager zijn dan het bedoelde referentiebedrag. Op geen enkele wijze blijkt dat verweerder een behoefteanalyse heeft doorgevoerd om na te gaan of de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, waarvan niet werd betwist dat deze stabiel en regelmatig zijn, niet volstaan om te voorzien in de behoeften van de gezinsleden. Verzoekster merkt in dit verband ook correct op dat er sprake was van gemiddelde maandelijkse inkomsten die hoger waren dan het bedrag van het leefloon met gezinslast zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor een behoefteanalyse zich des te meer opdrong.

2.7. De Raad besluit dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er is bijgevolg grond tot nietigverklaring van deze beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 tot weigering van afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS